

Μὲ ποῖον δικαίωμα ζητοῦμεν διὰ λόγους ἐθνικοὺς νὰ ἐξωσθῆ ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος ἢ ποιήσῃς αὕτη; Ὅτι ἀποκόπτομεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε Ἑλλάς; Εἶτε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, εἶτε ἀπὸ τὸ τέλος; Μερικοὶ θέλουν νὰ μείνωμεν μόνον εἰς τὴν ἀρχήν ἄλλοι μόνον εἰς τὸ τέλος. Διατί νὰ μὴ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ νανούρισμα τῆς μάννας καὶ νὰ φθάσωμεν μέχρι τῆς ὑψηλῆς συμφωνίας; Ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος μέχρι τῆς ἀρχαίας ποιήσεως; Ἀφοῦ πάντα θὰ εἴμεθα μέσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν; Τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔσχε τὴν ἰδιάζουσαν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ διπλὴν βλάστησιν, ὡς ἡ ὁμηρικὴ νῆσος τῶν Φαίακων. Ἡ μία ἔγεινεν ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς σκλαβιάς. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐλαίαν τῆς Ἐθηνᾶς, ἣτις καεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀνεβλάστησεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν μέσῳ ἐρειπίων καπνισμένων καὶ πτωμάτων. Αὕτη εἶνε ἡ νεωτέρα ποιήσις τῶν Ἑλλήνων ὅπως ἐκεῖ, καὶ ἐδῶ ἐβλάστησεν διότι ἡ ῥίζα εἶχε μείνει ἀνέπαφος ἢ αἰωνία, ἢ ἀίδιος ἑλληνικὴ ψυχὴ.

Ὅχι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀκρωτηριάσωμεν. Τὸ μέγα, τὸ κατ' ἐξογὴν ἐθνικὸν πρόβλημα τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς μας, τῆς ἐθνικῆς ἐνότητός μας, εἶνε νὰ ἐνώσωμεν μὲ σοφὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὄλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς διὰ νὰ συναπαρτισθῆ τὸ ὅλον ἑλληνικὸν οἰκοδόμημα. Τιμὴ εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὸ καταρθῶσῃ!

Ἐγὼ μεταβάλλων ὀλίγον τὸν στίχον τοῦ Λατίνου ποιητοῦ λέγω: Εἶμαι Ἑλλήν καὶ οὐδὲν τὸ ἑλληνικὸν μοι εἶνε ξένον. Δὲν παραδέχομαι ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος ἐπιδέχεται προθεσμίας καὶ χρονολογίας. Καὶ αἱ ῥυτίδες τῆς μάννας ἰδικαί της εἶνε ὅπως καὶ ἡ εὐμορφία της καὶ δὲν ἀποκηρύττω τ' ἀσπρά της μαλλιᾶ, διότι μίαν φορὰν ἦσαν ξανθά. Πιστεύω εἰς μίαν, ἀγίαν Ἑλλάδα ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα δακρύων, αἵματος καὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ προσδοκῶ ἀνάστασιν καὶ προσδοκῶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος!...

ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΧΗΡΑΝ

Τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ πέρασε πολὺν κακὰ μαζὶ τῆς
τὸν ἔθαψε... καὶ τί καλά! θὰ ζήσῃ πλέον χήρα.
Γιὰ νὰ πεισθοῦν πῶς ἔπταιε μόνον ὁ μακαρίτης,
δείχνει παντοῦ τῆς χάρες τῆς κ' ὅ,τι ἔχει ἡ κακομοῖρα,
καὶ δίδ' εἰς ὅλους προθύμη τὸ πᾶν... ἐκτὸς τὴν χεῖρα.
Οἱ φίλοι τῆς ἐνθουσιοῦν οἱ παλαιοὶ κ' οἱ νέοι,
ποῦ ὄλην τὴν χηρείαν τῆς ὅς τὴν χεῖρα συγκεντρῶνει,
ποῦ καὶ νεκρὸν τὸν ἄνδρα τῆς ξεύρει νὰ πεισματῶνῃ,
καὶ ψάλλουν ὅλοι ἐν χορῶ: «ὁ μακαρίτης πταίει!»

[Ἐν Κων/λεῖ]

Γ. ἈΠ.